

VILLÁMKÉRDÉSEK A 7-RŐL, A VIHAROKRÓL ÉS AZ ARCOKRÓL

Eltérünk a megszokott stílustól és felvillantánánk dolgokat az életedből, és a közösség életéből. Mi a 7? A hetes szám a tökéletességet jelképezi a Bibliában. Te már tökéletes vagy? Sajnos nem, de szeretnék az lenni. Mit jelképez még számodra a 7-es? Azt, hogy hét évvel ezelőtt szenteltek pappá. S mivel a Szentírás a hetes számot nyomatékosítja, ezért gondoltam, hogy megemlítem én is a saját életemre nézve. Mit éreztél, amikor pappá szenteltek? Fizikailag semmit. Ugyanakkor nagyon vártam már azt a napot. Örültem, hogy pap lehetek. Most is örülsz a papságodnak? Igen. Mi volt akkor és most öröm a papságban? Legelsősorban, hogy emberekkel foglalkozhatom, azon belül is az emberek lelki életével. Továbbá Istent kutathatom a világban és mindannyiunkban. Vannak elvárásaid Istennel szemben? Nincsenek, mert nem is lehetnek, és semmi szükség az elvárásokra Isten irányába, mert amióta az eszemet tudom, szeret engem, és irgalmas. Sok mindentől kimentett, és sok ajándékot kaptam Tőle anélkül, hogy kértem volna. Ezek után feleslegesek az elvárások. Hogyan képzelted el a papi életedet? Nagyon nem álmodoztam, mert nem tudtam, mi vár rám, hiszen más az élet városban és falun, egy kórházban vagy az iskolában. Reméltem, hogy képes leszek a feladataim elvégzésére. Mi változást tapasztalsz magadban 7 év után? A rosszal, vagy a jóval kezdjem? Kezdd a rosszal! Akkor azt kell, mondjam, amit Pál apostol is vall önmagáról: bűnösök közt az első vagyok (vö. 1Tim 1,15) — még mindig. Olykor nagyon is a mélység-

ből kiáltok (vö. Zsolt 130,1). És mi jó történt? Haladtam Isten megismerésében. Sok izgalmas dolgot tudtam meg Istenről és önmagamról. Megint csak Pál szavaival élve, magasságokat és mélységeket (vö. Ef 3,18) járhatok be Istennel.

S mi a helyzet a viharokkal? A villámlásra gondolsz? Igen, arra. Köszönöm, jól vagyok. Ez válasz arra, hogy nem sokon múltott, hogy beléd csapjon a villám? Pontosan. Megúsztam. Szerinted miért történt az a villámlás? Nem tudom. Lehet, hogy csak az időjárás műve, de persze lehet Istentől jövő üzenet is. Hiszel te ebben? Istennek semmi sem lehetetlen, így jöhett Istentől mindaz, ami történt? És ha Istentől jött, akkor számodra mit jelent? Számomra azt, hogy ember, tudd, hol a helyed! Vedd észre magad, térj észhez! Ez aktuális üzenet a világnak is. Pontosan. Ám jobb, ha magunkon kezdjük a bűnbánattartást. Van miért bűnbánatot tartanod? Van, de kinek nincs? Ha magadat jellemezni kellene, akkor hogyan írnád le a jellemedet? Június végén lesz Péter és Pál apostol ünnepe. Én a ketőjük keveréke vagyok. Miért? Milyenek ők? Péter egy „kihanemén” alak, aki szeret hősködni, de amikor bizonyítania kell a hősiességét, akkor megijed és felsül. Azt hitte, hogy meg tudja védeni Jézust, de helyette csak megtagadni tudta. És Péter a példaképed? Igen. Mert Krisztus nem a tagadást nézte, hanem azt, ami Péter szívében volt. Péter nagyon szerette Jézust, és ezt Jézus tudta. Csak még gyenge volt bizonyítani ezt a szeretetét. De aztán megmutatta és meg-

halt Krisztusért. Én is ilyen szeretnék lenni. És Pált miért kedveled? Azért, mert egyrészt keményen prédikál. Kimondja, amit gondol, de közben nem száll el önmagától. Pál nem volt tökéletes. Volt önkritikája, és Isten megdicsőült benne. Te is keményen szoktál prédikálni? Igen, mert vannak helyzetek, dolgok, amiket nem lehet elfinomkodni. Ám én nem vagyok Pál, és nem mindig úgy adok elő, ahogyan az jó lenne. Lehet változtatni ezen? Egy kicsit — talán — igen, de a vér nem válik vízzé! Ez mit jelent? Azt, hogy ilyen személyiség vagyok. Lobbanékony, lelkes vagy éppen pesszimista. Ma megváltom a világot, de holnap lehet, sírok, mert fáj.

Kik az arcok? Akik mostanság újként bukkannak fel körülöttem, illetve az egyházközségben. Konkrétan kik ők? Az egyik a kántorunk. Ő inkább az új hangja a közösségünknek. Mit remélsz tőle? Azt, hogy például színesedik a liturgikus életünk. Ki a másik arc? Pontosabban kik! Ők az áldoztatók, akik az esti miséken áldoztatnak, illetve a későbbiekben akár még más liturgikus szolgálatot is végezhetnek. Tőlük mit vársz? Azt, hogy segítenek nekem, mert egyedül néha kevés vagyok. És vannak még más arcok is? A padokban is vannak új arcok, ami jó. Miért? Mert élünk, és ahogy Péter mondta: „Uram jó itt lennünk!” (vö. Mt 17,4) Végül mit kérsz Istentől? Csak azt, amit a pogány százados: „Uram, nem vagyok méltó, hogy betérj házamba. Csak szólj egy szót, és szolgám meggyógyul!” (Mt 8,8)

MÁRIA-KÖR

Az evangéliumok Jézusát szemlélve rögtön észrevehető a figyelmessége, együttérzése, szolgálatkészsége, amit a problémákkal küzdő emberek felé sugároz.

Megszánta őket, segített bajaikon, örült velük, amikor meggyógyultak.

„Kérjetelek... keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek...”, hívta fel figyelmünket, hogy bátran forduljunk hozzá. Nem csoda, hogy a betegek, bajbajutottak hosszú sora kereste fel őt nap mint nap. Ugyanakkor jöttek azért is, hogy barátaiért, rokonaikért könyörögjenek: „...odavitték hozzá egy süketnémát és kérték őt, hogy tegye rá a kezét...” Kafarnaumban, ahol sokan összegyűltek: „...odajöttek hozzá néhányan, akik egy bénát hoztak...” (Mk 2,1), ugyanitt találjuk a szolgálója gyógyulását kérő századost is, akinek szavait ismételjük szentáldozás előtt:

„Uram!... nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj...” (Lk 7,6).

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”, így a hittel hozzá forduló emberek kérései ma sem maradnak meghallgatás nélkül! Imacsoporthunk, a Mária-kör is ilyen gondolatokkal és bizalommal jön össze hónapról hónapra az első hétfőn, 2013 januárjától.

Honnan a nevünk? Lukács evangélista megőrzött számunkra egy kedves jelenetet, amikor Jézus barátjánál, Lázárnál és annak két nővérénél, Máriánál és Mártánál tett látogatást.

Mártához intézett szavai Mária magatartására irányították figyelmünket, aki a tevékenykedő Márta ellentétéként ekkor Jézus lábainál ülve hallgatta a Mestert. Számára ez volt a legfontosabb, és Jézus ebben meg is erősítette, mondván: „Mária a jobbik részt választotta és nem is veszíti el soha.” (Lk 10,42)

A mai ember életében is rengeteg probléma jelentkezik, amelyek külféle megoldásokra készítenek. Mi úgy gondoljuk, hogy nekünk is Jézushoz kell jönnünk, aki bátorít minket erre a lépésre. A szőlőtőről szóló példabeszédében a belőle fakadó gyümölcsöző életre hív: „...nálam nélkül semmit sem tehettek..., ha bennem maradtok... kérjetelek, amit csak akartok és megkapjátok. Az által dicsőül meg Atyám, ha sok gyümölcsöt hoztok.” (Jn 15,5-8)

Szent Pál apostol az egymásért való imára buzdít az efezusi levelében: „Mindenkor esedezzetek a Lélekben minden imádságban és könyörgésben, s öbenne virrasszatok teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért, és értem is...”

Jézus szeretné, ha elhinnénk: Isten szívesen segít, cselekszik jót életünk-

ben, és mindezt megtapasztalva örvendezzünk! „...az én örömöm legyen tibenetek és örömötök ezzel teljes legyen.” (Jn 15,11)

S most néhány szót az imaalkalom menetéről: Legtöbbünk szentmisén való részvétellel köti össze ezt a szolgálatot, melynek helyszíne a plébánia. Az imádkozásnak van egy vezérfonala, amely alkalmazkodik az aktuális ünnephez, az egyházi év, szentek emléknapijához. Szentlélekhívó énekkel kezdünk, majd a bevezető gondolatok után az imaszándékokat olvasuk fel, és helyezzük az Úr elé. Az imaszándékokat — természetesen név nélkül — a templom bejáratánál levő ládikába lehet tenni. Több meghallgatásért adtunk már hálát az Úrnak. Az ezt követő rövid csendben alkalom nyílik a személyes, csendes imára. Zsoltárrészlet, esetleg más imádság után tanító gondolatok következnek a napi szentírási részhez kötve, amelyek ráhangolnak az Istenrel való élő kapcsolatra, bizalom fontosságára. A Rózsafüzér imát előimádkozva elmélkedjük át, kérve a Szűzanyát, járjon közbe ügyeinkért.

(Folytatás a 3. oldalon.)

GONDOLATOK ÚRNAPRA

A német költő, Rilke egy darabig Párizsban élt. Minden nap bejárt az egyetemre egy francia barátnője kíséretében. Útjuk egy koldusasszony mellett vezetett el, aki szemét mindig lesütve, soha fel nem tekintve, tenyerét mereven maga elé nyújtva üldögélt a poros járdán, s így várta az adományokat. Rilke soha nem adott neki semmit, míg barátnője gyakran potytyantott egy-egy aprópénzt a kinyújtott tenyerébe. Egyszer a barátnő megkérdezte Rilket: „Te miért nem szánod meg soha azt a szerencsétlen koldusasszonyt?” Rilke így válaszolt:

(Folytatás a 2. oldalról.)

Tudjuk, életünk minden részletében fontos megváltóként élünk, hiszen Jézus nagy árat fizetett értünk. A Keresztút ezért kap helyet imádságunkban, melyet elmélkedve, lassan végzünk, hogy mindjobban rádöbbenjünk Isten nagy szeretetére irántunk, és tudjunk ebben a szeretettségben élni. Többször apró történetekkel — Bruno Ferrerótól — mutatunk rá a megváltott ember öröme, hálájára. Énekekkel zárjuk az összejevetelt.

Szent Pál apostol rámutat arra, hogy milyen nagy ajándék Istenhez gyermekeiként folyamodni: „Örüljtek az Úrban mindig!... Az Úr közel van! Ne legyetek semmiben sem aggodalmaskodók, hanem minden helyzetben hálaadással végzett imádságban és könyörgésben terjesszétek a kéréseiteket Isten elé!” (Fil 4,4-6)

A galatákhoz írt levelében olvasható buzdítással hívunk minden testvért, aki szívesen bekapcsolódna ebbe az imaszolgálatba: „Ne fáradjunk bele a jótettekbe... tehát amíg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, főképpen pedig hittestvéreinkkel.” (Gal 6,9-10)

„Annak pedig, aki a bennünk munkálkodó erőnél fogva mindent megtehet bőségesen azon túl is, amit mi kérünk vagy megértünk, dicsőség legyen az egyházban és Krisztus Jézusban minden nemzedéken át örökkön-örökké! Amen.”

Gyenes Edit

„Valami olyasmit kellene adnunk neki, ami nem a hasának, hanem a szívének szól.” Azzal odalépett egy közeli virágáruhoz, vásárolt egy szép rózsát, és azt helyezte óvatosan a koldus kezébe. És ekkor érdekes dolog történt: a koldusasszony, akinek eddig soha az arcát sem látták igazán, fölemelte a tekintetét. A szemei vidáman felcsillogtak, majd rövidesen könnyel teltek meg. Feltápázkodott a földről, és egy alig hallható köszönetet rebegve, a rózsát a melléhez szorítva elment. Hetekig nem is látták ott koldulni. Néhány hét múlva azonban újra megjelent, s ugyanott, ugyanúgy üldögélt adományokat kéregetve. Rilke barátnője megkérdezte a költőt: „Vajon miből élt eddig? Hiszen az utóbbi napokban valószínűleg semmit sem kapott.” „A rózsából, bizony a rózsából!” — válaszolta Rilke.

Az ember nemcsak testből, de szellemből, lélekből is áll. Sőt szellemi, lelki élete adja igazán embersége lényegét. Táplálékra ezért nemcsak a testnek, de a szellemnek és a léleknek is szüksége van. Itt, Magyarországon, és általában véve Európában a test táplálására túlságosan is nagy hangsúlyt fordít általában az ember. A szellemi táplálékoknak is igen szűk tárháza vesz körül bennünket, bár ezekből nagyon sok a tetszetősnek tűnő, kívánatos, de valójában kevés az értékkel bíró táplálék, vagy inkább mérge. Azonban a lélek táplálása súlyos hiányosságokat szenved korunkban. Míg a korábbi évszázadokban a testi éhség, úgy napjainkban a lelki éhség szedi sorra az áldozatait. Valójában mit jelent a lélek táplálása?

A lélek tápláléka a szeretet: az a béke és öröm, amely abból fakad, hogy mások figyelnek ránk, tesznek értünk, velünk vannak jóban-rosszban, segítenek és megbocsátanak.

Ez a szeretet az, amelyet egyre inkább kénytelenek vagyunk nélkülözni. Pedig a legnagyobb, legteljesebb szeretet forrása mindig, minden ember előtt nyitva áll.

A legnagyobb szeretet az értünk önmagát adó Krisztus szeretete, me-

lyet az Eucharisziában ünneplünk, különösen Úrnapján. Jézus minden előfeltétel nélkül kész és képes volt arra, hogy mindenkiért odaadja testét és véré, maradéktalanul feláldozza önmagát. Ennél pedig „senkinek sincsen nagyobb szeretete”, ahogyan ő maga mondja. Ebből a forrásból állandóan meríthetünk, sőt szüntelenül fürödhetünk benne, ha hittel elfogadjuk a Jézus által felkínált kapcsolatot. Ez az elfogadás azonban nem is olyan egyszerű, tőlünk is komoly áldozatokat kér.

Az Eucharisziában felkínált szeretet és irgalom elfogadásához, a szentségi Jézusba vetett hithez hozzátartozik az eucharisztikus lelkület kialakítása, vagyis az a mentalitás, amellyel az ember követni, utánózni akarja Krisztust az Ő önfeláldozásában. Nem szabad elfelejteni, hogy az igazi lelki táplálék nem annyira a „kapott”, hanem inkább az „adott”, vagy megosztott szeretet. Napjaink kereszténységének legnagyobb betegsége az, hogy hiányzik belőle a valóban komoly áldozatkészség, a szenvedésre, a terhek cipelésére való hajlandóság szeretetből, másokért. Olyanokért is, akik azt nem érdemelték ki.

Ha a vallásból hiányzik az áldozat, akkor teljesen hamis, és előbb-utóbb halálra van ítélve. Az áldozatkészségre, a szeretet megosztására, továbbadására nem csupán annak van szüksége, akiért éppen teszünk valamit, hanem annak is, aki áldozatot hoz érte. Hányan és hányan megtapasztalhatták már, hogy mekkora lelki erőt, örömet és megnyugvást ad másokon segíteni, másokat vigasztalni, támogatni! Nem véletlenül ajánlják a depresszióban szenvedő, életük értelmetlenségének érzése ellen küzdő embereknek a segítő szolgálat különböző módozatait.

Lelkünk táplálásához szükségünk van az odaadásra, az önjárandékozásra, és az eucharisztikus Jézus magunkhoz vétele révén szüntelenül erőt is nyerünk ehhez.

(A Kiskunhalasi Főplébánia írásaiból.)

FÖRHÉNCI ZARÁNDOKLATUNK

2015. március 21-én, szombaton egy régi, kimondatlan vágyam vált valóra. Egészen kicsi korom óta kíváncsi voltam arra, vajon milyen is a förhénci templom. Szüleimmel, nagyszüleimmel sokszor kijártunk a hegyre, a templom azonban távol esett a pincéinktől, ezért odáig már sosem ju-

tottunk el. Éppen ezért felcsigázott, amikor Isti atya hirdetni kezdte a gyalogos zarándoklatot.

Végül a várva várt reggelen közel ötven fő gyülekezett a palini játszótér előtt, hogy leróhassa hódolatát a munkások és édesapák védőszentje, Szent József és a Jóisten előtt. Kicsik és nagyok, totyogók és lassan ballagók egyaránt szép számmal képviselték magukat, különösen is a templomban szolgáló gyerkőcök és felnőttek családjai.

Kilenc órakor a gyülekező út menti keresztjénél Isti atya olvasott fel a Szentírásból egy — a Szent Családra vonatkozó — perikopát, majd lassan araszolva elindultunk zarándokútun-

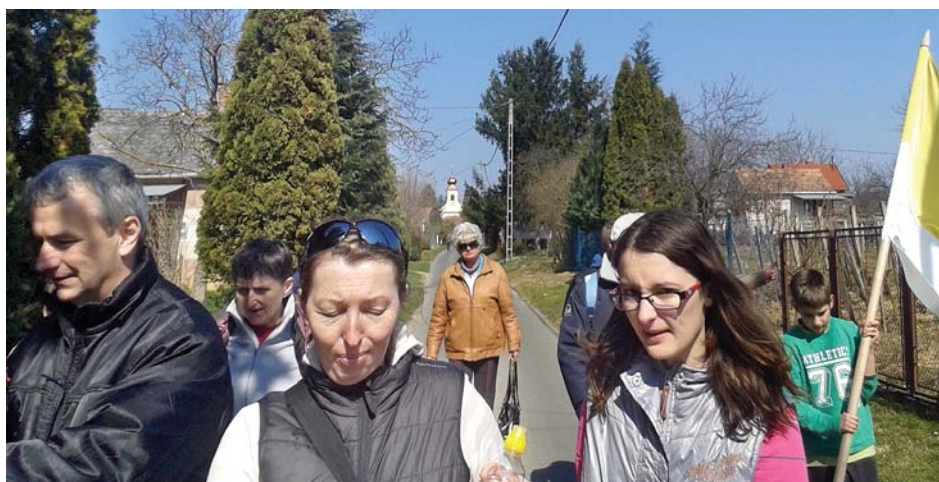
kon. A Vatikán színeit idéző zarándokzászlót csak a legbátrabb és leghősiesebb gyerkőcök és apukák vihetnék, ami igen nagy megtiszteltetésnek számított. Segítségével jelezhetjük a hegyen szorgoskodóknak, mi is nagy és fontos feladatot hajtunk végre, hiszen a túra nehézségét ki-ki felajánlhatta maga, szerettei vagy a

tőle távolabb állók szenvedéséért, megsegítéséért.

Minden elénk magasodó keresztnél megálltunk és elcsendesedtünk, hogy meghallgathassunk egy-egy szakaszt, mely Szent József személyén keresztül tanított bennünket, hiszen ezen a zárándoklaton az apák fontosságára és szerepére helyeződött a hangsúly. Nem is véletlen, hogy célba érésünk után ők külön áldásban is részesülhettek. A rövid szertartás után Isti atya minden résztvevőnek osztott egy külön erre az alkalomra készített szentképet és idézetet is, mely még emlékezetesebbé tette a napunkat.

Nagy megtiszteltetésünkre szolgált, hogy együttlétnünk zárásaként a főrhénci gazdák képviselője beavatott minket az örökségvédelem alatt álló

a szerzetesrendek feloszlataiság apácák is éltek a hegyen. Jó, ha tudjuk, napjainkban is rendszeresen megkondul a harang, mely a munkájuk sikeréért való imádságra szólítja a gazdákat.

Az ismertetőt követően fakultatív program következett. A ministrán-sok nagy lelkesedéssel fogócskáztak Isti atyával, a kisgyerekesek lassan hazaindultak, a még időzni vágyók pedig belekóstolhattak a főrhénci gazdákra jellemző vendégszeretetbe és a nap érlelte szőlők zamatába. A csodás levegőn ennek köszönhetően mindenki megtalálhatta a neki megfelelő programot, és a zárándoklatnak köszönhetően testünk-lelkünk egyaránt felüdülhetett. Hálás köszönet a szervezésért és talán jövőre a folytatásért...

Csonka Laura

kicsiny templom és felszentelési ünnepének történetébe. Ebből megtudhattuk, valójában egy kápolnáról van szó, mely 1761-ben épült. A Transfiguratio, vagyis Urunk színeváltozásának emlékére építette a terület egyik földesura, Inkey Boldizsár és a szőlőhegy birtokosai. Érdekesség, hogy Urunk színeváltozása egybeesik a szőlő érésének időpontjával. Az augusztus 6-ai ünnepen szokás volt a bor megáldása is. A kápolnát ezek fényében a szőlőérés és a zsendülés ünnepének egyik legszebb építészeti emlékeként tartják számon az egész Kárpát-medencében. Sokáig komoly hitélet és rendszeres istentisztelet is jellemezte a kápolnát, hiszen egészen

VÁLOGATÁS FERENC PÁPA TWITTER ÜZENETEIBŐL

Május 12.

„Miért esik olyan nehezünkre, hogy elviseljük mások hibáit? Elfelejtjük, hogy Jézus elviselte minden bűnünket?”

Május 16.

„Jobb egy sérült Egyház, amely kilépett az utcára, mint egy beteg Egyház, amely bezárkózik önmagába.”

Május 19.

„Isten mindig vár ránk, mindig megért minket, mindig megbocsát nekünk.”

Május 23.

„Hívjuk a Szentlelket minden nap! Ő vezet minket Krisztus tanítványainak útján.”

ELTÖMEGESEDÉS HELYETT SZÍNVONAL

Képzeljünk el egy kertet, amelynek közelében egyszer csak egy nagy vegyipari üzemet létesítenek, s ez az üzem melléktermékként a környezetet káros anyagokat bocsát ki! A kertész, aki szereti a kertjét, és ott lehet igazán önmaga, mindent megtesz, hogy csökkentse a kárt. Ám hamarosan a kert nem pompázik már úgy, mint eddig. Néhány növény elpusztul. A kerti munka egyre több energiájába kerül. Már nem érzi magát jól és otthon a kertjében. A nagy vegyi üzem a maga szennyezésével hatalmasabb az ő kis kertjénél. Az állandó harc fárasztó. A kert, ahol olyan szívesen pihent, lassacskán elveszíti vonzerejét, szépségét.

Ezt a képet is alkalmazhatjuk lelkünk kertjére mai modern világunkban: a hétköznapiak egyre gyakrabban azért is fárasztanak minket, mert — mint ez a kertész — olyan környezetben élünk, amely nem csak olyan anyagokat szállít, amelyek építőleg hatnak ránk. Azok az értékek és üzenetek, amelyek szűrés nélkül zúdulnak ránk, gyakran ellentmondásosak, és elbizonytalanítanak minket: Akkor most mi az igazság? Kinek higgyünk? Az értékeket, amelyek oly sokat jelentenek számunkra — szeretet, őszinteség vagy hűség, a hitünk stb. — újra és újra támadás éri. Sok lelki energiába kerül, hogy ezeket kivédjük. Úgy tűnik, már semmi sem magától értetődő. Mindent lehet másképp is látni és másképp csinálni.

Saját világ a tömegben

Egy 18 éves osztrák lányt tíz éves korában elraboltak, onnantól kezdve egy, a külvilágtól teljesen elszigetelt helyiségben kellett élnie elrablója garázsa alatt. 2006 késő nyarán sikerült megszöknie fogságából, ahol nyolc évet töltött. Reálisan csak évek múlva lehet megbecsülni, milyen tragédiát hordoz magában ez a sors.

Amikor ez a lány első interjúját adta, a közvélemény meglepődött intelligenciáján és kifejezőképességén. „Nyomdakész fogalmazás, egyetemi oktatói színvonal, grimmi kifejezés-

mód” — így jellemezték a hallgatók a válaszait. Hogyan juthatott el egy ember, aki tízéves kora óta nem járt iskolába, és fogva tartóján kívül senkivel sem találkozott, ilyen színvonalra?

A lány pszichiáttere, Max Friedrich elmondta, hogy páciense elzártságában olyan könyveket kért, és olyan adásokat nézett, amelyek minőséget képviseltek. Hatalmas műveltsége ugyanakkor annak is köszönhető, hogy rengeteg idő állt rendelkezésére. „Mai világunkban, nevelési és oktatási rendszerünkben az idő terrorizál minket. Egy cseteléssel vagy számítógépes játékokkal eltöltött éjszaka keményen igénybe vesz bennünket. A lánynak volt ideje elgondolkodni, fantáziálni, átformálni, elvetni, pontosítani.”

Ezzel a megállapítással természetesen nem szeretnénk a lány sorsát rózsaszínben feltüntetni. Ám tudatosíthatjuk magunkban, hogy a modern élet sokszínűsége pontosan azt veheti el tőlünk, amit az egekig magasztal: a személyes színvonalat, azt a szabadságot, hogy úgy éljünk, ahogy jónak látjuk.

Egészen világosan átéljük ezt, ha hitünk értékeire és a keresztény magatartásra gondolunk. A társadalom, amelyben élünk — a média, az életről való elképzelések, a hétköznapi beszélgetések —, mindez annyira ellentétben áll keresztény létezésünkkel, hogy sokan idővel kapitulálnak. Vagy visszavonulunk és megpróbálunk a mai élettől némileg elhatárolódva vallásosak lenni, vagy egyre inkább átengedjük magunkat mindannak, amit mások tesznek.

Egyik esetben sem leszünk boldogok, mert nekünk, keresztényeknek „kettős állampolgárságunk” van: arra vagyunk hivatottak, hogy Istenben és az Ő országában, de egyidejűleg ebben a világban is otthon legyünk. Hiszen Krisztus maga is emberré lett, hozzánk mindenben hasonlónak, a bünt kivéve. Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy szeretjük a világot, szeretjük az életet, és ezt az életet egyre jobban bekapcsoljuk Istennel való

személyes kapcsolatunkba. Csak akkor tudunk keresztényként boldogan élni, ha ezt a két világot — mai modern világunkat és hitünket — össze tudjuk egyeztetni. Ehhez azonban részt kell vennünk a modern életben. Éppen ebben rejlik az eltávolodás veszélye.

A mélyebb rétegek, ahol sok minden eldőlt

Reklámpszichológusok újra és újráramutatnak: mindennapi döntéseinknek legalább 90%-a tudat alatt születik. Minden embernek van egyfajta lelki navigációs rendszere, melyet sokféle hatás befolyásol. Ezért csak a fejünkkel, gondolkodással és elhatározással nem sokra megyünk.

Egy pszichológiai kísérletben egy csoportot bevezettek egy szobába, és azt a feladatot adták nekik, hogy játsszanak Scrabble-t (olyan társasjáték, amelyben betűkből kell szavakat kirakni). A kísérleti alanyok közül senki sem tudta, hogy a szobában található szekrényben áll egy vödör, benne vízben feloldva az a tisztítószert, melyet a legtöbb résztvevő odahaza használ. Citromillatot árasztott, de az illatokat nem tudatosan érzékeljük. Így azután senkiben nem tudatosult a vödör jelenléte sem. Viszont a játékosok meglepő módon feltűnően sok tisztasággal kapcsolatos szót alkottak, pl. tiszta, víz, tisztaság. Utána azonban senki sem tudta megmondani, miért történt így. Ellenkezőleg, értelmes magyarázatokat adtak: a szavak adták magukat, éppen ennyi betűnek volt hely stb. A tesztelt személyek ráadásul tisztábban és rendezettebben hagyták el a termet, mint a többi csoport, akiknél nem állt citromillatú vödör a szekrényben.

Ez a kísérlet — egy a sok közül — azt mutatja, hogy mindennapi viselkedésünk sokkal erősebben függ tudatalatti befolyásoktól, mint tudatos döntésektől. Ami a negatív befolyásra érvényes, az érvényes a pozitív befolyásra is.

Josef Kentenich atya számol ezzel a tényezővel. Az általa javasolt út: ne-

künk, keresztényeknek „szűrőt” kell magunkban hordanunk, melyen át kell engednünk azokat a hatásokat, amelyek a lelkünk felé igyekeznek, és a káros anyagokat ki kell választanunk! Így haszonnal élhetjük a mai életet anélkül, hogy az elidegenedés veszélye fenyegetne bennünket.

A kert képével élve: Képzeljük el, hogy ennek a kertésznek a haldokló kertjével sikerülne egy olyan anyagot kifejleszteni, amelynek segítségével a növények és a fák a vegyi üzem mérgező anyagait különleges tápanyaggá tudnák alakítani, s így a kert szebben virulna, mint valaha. Nem csak a kertész regenerálódhatna

ott. Sokan azok közül, akiknek árt a vegyi üzem, itt új erőre kaphatnának. Ez a kép megmutatja, hogy mi, keresztények mit kaptunk ajándékba, de egyben feladatul is.

Lelkünk kertje

A második században egy pogány férfi — a neve nem maradt fenn — levelet írt barátjának, Diognétosznak. Ebben elmeséli, hogy környezetében egy különleges embercsoportot fedezett fel: a keresztényeket. „A keresztények ugyanolyan emberek, mint a többiek: nem különböznek másoktól hazájukban, nyelvükben vagy szokásaikban. Nincs saját városuk, nem beszélnek külön nyelvjárásban, és életmódjukban sincs semmi különleges. Ám ahogy életükhöz viszonyulnak, ahogyan azt alakítják, abban megmutatkozik meglepő, hihetetlen különlegességük. Mindenkit szeretnek, mégis mindenki üldözi őket. Nem ismerik, mégis elítélik őket. Megölik őket, mégis élnek. Szegények, de sokakat gazdagítanak. Mindenben szükségét szenvednek, és mindenből feleslegük van. Szidják őket, ők pedig áldást mondanak. Megvetik őket, ők pedig megadják a tiszteletet mindenkinek.”

Amit a pogányok az első keresztények láttán megélték, az pontosan az az erő, amelyről az előbb a kert képe kapcsán szó volt: az az „anyag”, amely képessé teszi a növényeket a mérgeanyagok átalakítására, annak az erőnek a képe, melyet minden ke-

resztény ember megkap a keresztységben: az isteni életet, hogy Isten minket Krisztusban gyermekeivé fogad, és emberi életünkhöz hozzáadja az Ő életét.

Amikor kibontakoztatjuk magunkban ezt az isteni életet, akkor van erőnk másképp élni, a „mérgezőt”, a bomlasztót, a rombolót Isten szeretetében megváltoztatni. Nem mi tesszük ezt, hanem Krisztus viszi véghez

...mert nekünk, keresztényeknek „kettős állampolgárságunk” van: arra vagyunk hivatottak, hogy Istenben és az Ő országában, de egyidejűleg ebben a világban is otthon legyünk.

bennünk. S ezáltal mi magunk is kiteljesedünk. Ez a keresztény önmegvalósítás nagy és szép titka: valaki más cselekszik bennünk — és ezáltal és ezzel egyidejűleg kiteljesedik egyéniségünk, személyiségünk. A Schönstatt mozgalom ezt meggyőzően megtapasztalhatta alapítója (Josef Kentenich atya) életében.

Csak a helyemet változtattam meg

A nemzetiszocializmus idején Kentenich atyát több évig fogva tartották a dachau-i koncentrációs táborban. Ott sok olyan fogollyal találkozott, aki másképp élt és gondolkozott, mint ő, voltak köztük ateisták is. Mindenkiel szemben nyitott volt, mindenkire bátran közeledett. Sokakra mély benyomást tett széleslátókörűsége, beleérzőképessége, nyitottsága. Így nyert meg másképp gondolkodókat a kereszténység számára. Mindenkihez tisztelettel és jószággal fordult. Ugyanakkor rendelkezett egy „belső filterrel”. „Lelkemet olyan állapotban akartam kihozni a koncentrációs táborból, ahogyan bevitem. Semmi sem ragadt rám” — mondta később.

Hogyan lehet egy ember teljesen nyitott minden, a környezetéből jövő pozitív dologra, és hogyan tudja egyidejűleg távol tartani bensőjétől a legapróbb dolgokig mindazt, ami elidegeníthetné? És hogyan tudja személyiségében ezt a két dolgot olyan egy-

szerűen összeegyeztetni, hogy ez a beállítódás másokra is „átragad”? Újra és újra elmesélik emberek — és éppen olyanok, akiknek más volt az életfelfogásuk, mint Kentenich atyának —, hogy az ő közelében igazán szabadnak érezték magukat, Kentenich atya nem vett el tőlük semmit, ami számukra fontos és értékes volt, hanem megerősítette őket abban.

A választ megtudhatjuk abból a bizonyágtételből, melyet egy fogolytársa mesélt el: „A tábor légkörére az volt a jellemző, hogy az ember mindig a külsőségek és felületesség felé sodródott vagy éppen arra kényszerítették, ha nem tudott elég erős »elengőzt« kiadni. Kentenich atya esetében úgy tűnt, mintha a tábor légköre a legcsekélyebb mértékben sem hatott volna rá. Így válik érthetővé, amit mondott: »Csak helyet változtattam.« Ugyanúgy Schönstattban és a szentélyben élt, ahogy korábban.”

„Amikor egyszer küldtek egy képet a táborba az összentély belsejéről, mindenki megnézte, én pedig ezt mondtam neki: »Micsoda élmény lesz egyszer újra a szentélyben lenni!« Mire ő: »Én mindig a szentélyben vagyok.« Micsoda élet rejlik emögött, micsoda következetesség, micsoda istenközelség!” (H. Dresbach)

Kentenich atya titka a Máriával való mély, belső közelségben, a szeretetszövetségben rejlik. Mária nemcsak kétezer évvel ezelőtt hozta világra Krisztust, hanem ma is ezt teszi. Aki beengedi Máriát a lelkébe, annak ő odaajándékozta Krisztust. Így ma újra megtörténik az, ami a pogányokat annyira megérintette, sőt meglepte az első keresztényeket látva: Krisztus bennünk és általunk hat, Ő az, aki szívünk mélyén dolgozik, aki erőt ad, hogy hétköznapijainkban másképp tudjunk élni: nem állandó konfliktusban azokkal az embertársainkkal, akik nem osztják véleményünket, hanem örömmel, belső biztonsággal és megnyerő beleérzőképességgel.

(Oázis, 2008. február, XVIII. évf. 1. szám)

EGY TÖKÉLETES NAP BUDAPESTEN

E szavakat írta egy kirándulótársunk a világhálón bemutatott fotói mellé. Bizony, az Úr vezetett bennünket, fénylő, melengető napsugaraiban süt-kérezhettünk, sok szépet láthattunk budapesti kincseinek tárházából.

A nap jó részét Isti atya tervei alapján a budai várban töltöttük, amely az UNESCO világöröksége, a város egyik legszebb, legromantikusabb helye, az ország legjelentősebb műemlékegyüttese. Az egykori királyi várban, mint elmondták, országos kulturális intézmények foglalnak helyet. A Szentháromság téren mindenre kíváncsian hömpölyögtek a különböző nációk csoportjai idegenvezetőikkel. A miénk — egy rokon-szenves hölgy — először a leglátogatottabb, gótikus stílusú, hétszáz éves Mátyás-templomba vezetett bennünket (titulusa még budavári Nagyboldogasszony-templom, valamint Budavári Koronázó Főtemplom). A klasszikus gótika templomépítészetének legkorábbi és legteljesebb hazai alkotása. Teljes külső-belső felújítása után színpompásan hívogatja a szemlélőt Zsolnay kerámias cserepeivel, csipkés tornyaival. A templom Hunyadi Mátyás uralkodása alatt érte el középkori virágzásának tetőpontját. 1541-ben, Buda végleges elfoglalása után, a törökök sebtében mecsetté alakították át, hogy I. Szulejmán szultán itt adjon hálát Allahnak a győzelemért. A templom Buda

visszafoglalása (1686) után először a ferences, majd a jezsuita rend tulajdonába került, amely azt barokk stílusban állította helyre. Schulek Frigyes 1893-ra hűen rekonstruált, neogót építészetünk legigényesebb alkotásává tette. Belső díszítése az európai szecesszió egyik csúcsteljesítménye. A finom félhomályban a falak aranyos árnyalatú, sokmintás díszítő festése, a freskók, szobrok, kiegészülve a színes üvegablakok varázslatos hatásával tökéletes harmóniát alkotnak. Az oldalsó szinteket is bejárva mindenkit megérintett Erzsébet ki-

ráltné bájos mellszobra, a magyar korona másolata és a kiállított sok-sok kegytárgy, kincs.

A téren fényképezők hada mellett büszkeséggel tekintettünk Szent István királyunk lovas szobrára (Stróbl Alajos alkotása), majd mi is csodálói lettünk már nem először a neoromán stílusban a középkori várfal helyén épült és a Duna másik oldalát bemutató, ragyogó panorámát nyújtó Halászbástyanak. A pesti oldalon a látvány meghatározó épülete a százéves neogótikus Országház, Steindl Imre alkotása. Mögötte Budapest legnagyobb egyházi építménye, a Szent István-bazilika tornya magaslik. A panorámát a Duna-parti szállodasor, és a Vigadó patinás épületei teljesítik ki.

Délben — egy rövid beköszönés után a Várkör Bazárba, (Ybl Miklós tervei szerint épült 1875 és 1883 között neoreneszánsz stílusban) — siettünk a Sándor-palota elé, amely a mindenkori magyar miniszterelnök rezidenciája volt, ma az államelnök hivatala és otthona. Őrségváltási ceremónia szemlélői lehettünk. Látványos alaki felvonulást tartottak az őrszakasz katonái különleges fegyverforgatásokkal, díszlépésekkel dobpergés mellett.

A délutáni barangolás a Duna túloldalán kezdődött. Irány a Pesti Vigadó, amely viszontagságok során jutott el 1832-től napjainkig. A mostani épület megtervezésére Feszli Frigyes kapott megbízást 1858-ban. 1865-re az épületen belül lenyűgöző terek jöttek létre díszes tagozatokkal, festményekkel, pompás csillárokkal. A homlokzatra a magyar történelem jeles alakjainak szobrai kerültek. Itt zajlott Ferenc József koronázási bankettje 1867-ben, és itt mondták ki Pest, Buda és Óbuda 1873-as egyesülését. Előkelő bálók, társasági események helyszíne, a magyar művészeti élet egyik fő központja volt: Liszt, Wagner, Erkel, Bartók, Debussy, Ravel és még sok neves művész koncertjeivel. Az 1944–45-ös ostrom alatt az épület súlyosan megsérült, 25 évig állt romos állapotban, majd méltatlan megjelenéssel és funkciókkal működött. Tíz évig tartó építészeti felújítás, restaurálás után 2014. március 14-én ünnepélyesen nyitották meg. Az újra patinás, lenyűgöző szépségű épületben megtekinthető az élő magyar művészet sokfélesége, a nyolc művészeti ág. Zenei koncerteken kívül konferenciáknak, kiállításoknak, tudományos rendezvényeknek ad otthont. Helyi idegenvezető kísérté csoportunkat mind a hat emeletén, ahova üveg-lifteket vittek fel bennünket. A hatalmas bálterem (ahol Sissi királyné is táncolt), a meglepően sok nagyméretű terem már-

vány vagy faintarziás padozatai, hatalmas csillárok sora, a stukkók, oszlopok, freskók, stílszerű textíliák, a bútorzat fényűzővé tette a nagyablakos tereket. Aki a tavalyi nyitás óta nem láthatta, ne kerülje el, ha arra jár!

E sorok olvasói közül aligha találni olyat, aki ne jutott volna el a Szent István-bazilikába, amely Magyarország egyik legjelentősebb egyházi épülete, a főváros egyik legnagyobb idegenforgalmi nevezetessége, a Szent István-kultusz fő helyszíne. Az épület névadója a magyar államalapító király, Szent István, akinek építésben maradt jobbkezeit, a Szent Jobbot ereklyeként itt őrzik. Az épület a maga 96 méterével az ország harmadik legmagasabb temploma. Ybl Miklós újragondolása nyomán nyerte el mai formáját. Most nem messze

földön híres szépségéről, monumentalitásáról szólnék, hanem a röpke rózsafüzér-tizednyi időről, amely a miénk volt varázsából. Imáinkat elvégezve egy elegáns esküvő szemlélője lehettünk, egy díszgyenruhás tengerésztiszt és menyasszonya fogadtak örök hűséget az oltár előtt. Majd kardok alatt, parádésan, tisztek díszsorfala közepette vonultak le a lépcsőn. Ezért idegenvezetőnknek halkra kellett vennie mondandóját.

Kávézás, fagyizás után autóbuzsunk kormányát hazafelé irányítva, utolsó budapesti programunkra gurultunk. A budai oldalon, a Duna mellett lombos fáival és a Szabadság-szoborral emelkedik az ég felé célunk, a Gellért-hegy, amely 235 méter magas. A Budapest városképét nagyban meghatározó látványosság 1987 óta a világörökség része, a turisták egyik legkedveltebb célpontja. A Duna felé néző sziklafalának tetejéről csodálatos panoráma tárult elénk, lábunk előtt hevert az egész főváros a Dunával és hídjaival. Még a tűző napon elsétáltunk a rosszemlékű Citadellához (Haynau építtette 1851-ben elrettentésül), ez ma már csak turisztikai célpont.

Kissé fáradtan szálltunk fel buszunkra, de tudván, hogy a Balaton mellett vacsora vár bennünket, igyekeztünk. Szenderegve gondoltunk vissza a nap szép emlékeinek egyik-másikára.

Köszönjük Isti atyának e hitben, ismeretekben, élményekben gazdag egyházközségi kirándulást!

Mónai Zsuzsanna

BIBLIAI EREDETŰ SZÓLÁSOK, KÖZMONDÁSOK

Sokan nem is tudják, hogy a köznyelvben élő szólások, közmondások egy részének alapja a Biblia.

Most bemutatunk néhányat, megjelölve annak eredeti helyét és szövegkörnyezetét.

Aki keres, talál. — „Kérjétek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgezzetek és megnyitják néktek. Mert aki kér, mind kap és mind aki keres, talál és a zörgetőnek megnyitják.” (Mt 7:7,8)

Ami késik, nem múlik. — „Ha késik is, bízzál benne, mert eljön, el fog jöni, nem marad el!” (Hab.2:3/b)

Ami a szívemen, az a számon. — „Mert a szívnek teljességéből szól a szája. A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat, és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat.” (Mt 12:34,35)

A szeretet soha el nem fogy. — „Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy.” (1 Kor 13:7,8)

Az ellenség nem alszik. — „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroslán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen.” (1Pt 5:8)

Egyszer minden kiderül. — „Mert nincs olyan titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne, és nincs oly rejtett dolog, mely ki ne tudódnék, és világra ne jöne.” (Lk 8:17)

Ember tervez, Isten végez. — „Az embernek elméje gondolja meg az ő útját, de az Úr igazgatja annak járását.” (Péld 16:9)

Kétszer ad, ki gyorsan ad. — „Ha a készség megvan, aszerint kedves az, kinek-kinek amije van, és nem aszerint, amije nincs.” (2 Kor 8:11,12)

Ki mint vet, úgy arat. — „Aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat.” (2 Kor 9:6)

Legjobb az arany középút. — „Ne térj jobbra, se balra, fordítsd el a te lábaidat a gonosztól.” (Péld 4:27)

Nézd meg az anyját, vedd el a lányát. — „Aminémű az anya, olyan a leánya is.” (Ez 16:44)

Minden elmúlik egyszer. — „Minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virága. Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvallt reá — bizony fű a nép. Megszáradt a fű, elhullt a virág, de Istenünk beszéde mindörökre megmarad.” (Ézs 40:6-8)

Ne szólj szám, nem fáj fejem! — „Azért hallgat az eszes ebben az időben, mert gonosz idő ez.” (Ám 5:13)

A válogatás Csizmadia Károly: *Bibliai eredetű szállóigék, szólásmondások, közmondások* című műve alapján készült, a Károli Gáspár által 1590-ben fordított Biblia első kiadásának 400. évfordulóján.

FERENC PÁPA IMÁJA AZ IRGALMASSÁG SZENTÉVÉRE

Urunk Jézus Krisztus, Te, aki megtanítottál minket, hogy irgalmasak legyünk, mint az égi Atya, és azt mondtad nekünk, hogy aki téged lát, az Őt látja, mutasd meg nekünk arcodat, és mi üdvözülünk!

A te szerető tekinteted megszábadította Zakeust és Mátét a pénz rabszolgaságából; a házasságtörő aszszonyt és Magdolnát attól, hogy boldogságukat csupán egy teremtményben keressék; sírva fakasztotta Pétert a tagadása után, és biztosította a mennyországot a bűnbánó latornak.

Tedd, hogy valamennyien magunkra vegyük szavaidat, melyeket a szamaritanus asszonynak mondtál: „Ha ismernéd Isten ajándékát!”

Te vagy a láthatatlan Atya látható arca, azé az Istené, aki mindenhatóságát elsősorban a megbocsátáson és az irgalmasságon keresztül mutatja meg: tedd, hogy az egyház a világban a Te látható arcod legyen, az ő Uráé, aki feltámadt a dicsőségben!

Te azt akartad, hogy papjaidat is gyöngeséggel ruházd föl, hogy igaz együttérzéssel viseltessenek azok iránt, akik tudatlanságban és tévedésben vannak: tedd, hogy bárki hozzájuk járul, úgy érezze, hogy Isten várja, szereti őt, és megbocsát neki!

Küldd el Lelkedet, és szentelj meg mindnyájunkat felkenése által, hogy az irgalmasság jubileuma az Úr kegyelmi éve legyen, és egyházad megújult lelkesedéssel vihesse el a szegényeknek az örömhírt, hirdesse a börtönök foglyainak és az elnyomottaknak a szabadságot, a vakoknak pedig adja vissza látásukat!

Mária, az Irgalmasság Anyja közbenjárására kérjük ezt Tőled, aki élsz és uralkodol az Atyával és a Szentlélekkel örökkön örökké! Ámen.

(Az imádság Gedő Ágnes, a Vatikáni Rádió magyar szerkesztőse munkatársának fordítása.)

Forrás: *Magyar Kurír*

BÖJTE CSABA GONDOLATAI

A szeretet olyan, mint a gyógyszer, nem jutalom. Nem annak kell adni, aki megérdemli, hanem annak, akinek szüksége van rá.

* * *

Olyan játék ez, mint a tenisz: te elütöd a labdát, a másik visszapatintja. Néha elhibázod, néha elhibázza. De újra szerválsz, míg egyre jobban játszod a szeretet játékát.

Az a legcsodálatosabb, ha megtalálod azt, akivel egy életen át játszhatod.

* * *

Én azokat szeretem ingyen, akiket más pénzért sem szeret. Akiket pénzért sokan szeretnek, tanítanak, szolgálnak, én azok körül nem lihegek.

SZENTSÉGBEN, SZENTELMÉNYBEN RÉSZESÜLTEK

KERESZTELÉS

December: Vámosi Mihály.

Február: Andrónyi Soma.

Május: Markó Milán és Hóbár Zoltán.

ELSŐÁLDOZÁS

Kanizsán: Horváth Bálint, Dobos Benedek, László Milán, Vidovics Hajnalka, Mandl Kristóf, László Kinga, Dobos Dávid, Horváth Brunó, Maresch Ádám, Horváth Zsófia, Tóth Dániel, Orbán Eliza és Rezsek Zsóka (a jobb felső képen balról jobbra).

Palinban: Dani Sára, Gráczi Patricia és Kerek Gréta.

Bagolán: Gether Dávid, Jós Enikő és Kránitz Bálint

ESKÜVŐ

Április: Rozs Imre—Virth Eszter

Május: Csizmár Róbert—Nagy Sarolta, Szmodics Ádám—Nagy Katinka, Szabó Csaba—Sáfrán Ágnes, Tankó Károly—Jeszek Viola.

TEMETÉS

December: Bősze Ilona (szül.: 1920), Kovács Ferenc (szül.: 1927).

Január: Darabos Anna (szül.: 1930), Böröcz György (szül.: 1954), Gényi Bálint (szül.: 1933), Kiss Mária (szül.: 1924).

Február: Rudics Margit (szül.: 1927), Balázs László (szül.: 1937), Nemes Zsuzsanna (szül.: 1926).

Március: Balla Imre (szül.: 1930), Andrasek Jolán (szül.: 1967), Czerpán József (szül.: 1921), Kálmán Anna (szül.: 1934).

Április: Cser Margit (szül.: 1935), László Piroska (szül.: 1971), Sinkovics Géza (szül.: 1937), Orsós Teréz (szül.: 1928), Puskás Mária (szül.: 1935).

Május: Horváth Mária (szül.: 1958), Horváth Mária (szül.: 1936), Nézics Mária (szül.: 1942), Széppudvary Ibo-lya (szül.: 1937).

Szabó Lőrinc

IMA A GYERMEKEKÉRT

Fák, csillagok, állatok és kövek
szeressétek a gyermekeimet.

Ha messze voltak tőlem, azalatt
eddig is rátok bízom sorsukat.

Énhozzám mindig csak jók voltak,
szeressétek őket, ha meghalok.

Tél, tavasz, nyár, ősz, folyók, ligetek,
szeressétek a gyermekeimet.

Te, homokos, köves, aszfaltos út,
vezesd okosan a lányt, a fiút.

Csókkold helyettem, szél, az arcukat,
fű, kő, légy párna a fejük alatt.

Kínáld őket gyümölcseiddel, almafa,
tanítsd őket csillagos éjszaka.

Tanítsd, melengesd te is, drága nap,
csempézd zsebükbe titkos aranyad.

S ti mind, élő és holt anyagok,
tanítsátok őket, felhők, sasok,

Vad villámok, jó hangyák, kis csigák,
vigyázz reájuk, hatalmas világ.

Az ember gonosz, benne nem bízom,
De tűz, víz, ég, s föld igaz rokonom.

Igaz rokon, hozzátok fordulok,
tűz, víz, ég s föld leszek, ha meghalok;

Tűz, víz, ég és föld s minden istenek:
szeressétek, akiket szeretek.

NYÁRI PROGRAMAJÁNLÓ

Újabb nyár, újabb fantasztikus programok és barátságok várnak minden 6-26 év közötti fiataalt!

A Felsőtemplom *galamboki táborába* 2—5. osztályosokat várnak; *Homokkomáromba* 6—8-ba járókat, *Garaboncra pedig a gimnáziumi és egyetemi korosztályt*. A programtervezetet ismerve óriási testi és lelki élményekre számíthatok, úgyhogy bátran belevághatok!

E táborok egységesen 2015. augusztus 2-án, vasárnap kezdődnek, és 7-én, pénteken érnek véget. A táborok részleteivel kapcsolatban érdeklődni

és jelentkezni a Jézus Szíve Plébánián lehet, a garaboncira pedig az interneten keresztül is jelentkezhetnek. Részvételi díjként egységesen 18 000 Ft-ot kell befizetni. A programok között kirándulás, strandolás, ezer játék, és szuper jó kézműves foglalkozások is szerepelnek!

A garabonci imatábort különösen is ajánlom az *ifikörösöknek*, és serdülő kortól felfele. (A lélekhatár 2000). Gitáros ébresztőkre, kiscsoportos beszélgetésekre, bibliai feldolgozásokra, fakultatív programokra, játékos versenyekre, focira és röpire, csendtúrára, szentség-

imádásra, gyalogos felfedezésekre és strandolásra egész biztosan számíthatok, nem is beszélve a tábor magával ragadó hangulatáról és barátságos résztvevőiről.

A Nagyatádi Szent Kereszt Plébánia idén is meghirdeti kalandokkal teli nyári hittantábort, ezúttal *Bakonykopányban*. *Lányoknak július 13—18., fiúknak július 20—25. között*. Részvételi díj 18 000 Ft, mely megbeszélés esetén szükség szerint csökkenthető. Jelentkezni indulásig lehet! És hogy mi vár rád? Sziklamászás, csillagda, libegőzés, strandolás, éjszakai túra, tábortűz, számtalan izgalmas játék és sok jó barát.

Jelentkezhetek a híres *újudvari táborba* is, ahol *alsósok július 12—14-éig 3000 Ft/fő* befizetésével, *felsősök július 15—19. között 5000 Ft/fő*, nem utolsósorban a *középkolások és egyetemisták pedig július 20—24. között szintén 5000 Ft/fő* befizetésével vehetnek részt. A vadregényes környezetben, és a tv-torony közelében izgalommal teli, értékes nyári kapcsolódásra, és sok-sok túrára, játékra számíthatok. Bővebb információt a <http://www.ujudvaritabor.hu>-n találhattok.

Bármelyik tábort is választjátok, garantáltan nem csalódtok! Kívánom hát, hogy idén nyáron is találkozzunk minél többen közösségek az Úrral!

Csonka Laura

facebook.com/imatabor
imatabor.ujsziv.hu

IMATÁBOR 2015

a Jézus Szíve Plébánia nyári tábora

Időpont: Szívesen szolgálni!
2015. augusztus 2. vasárnap 15 órától

Zárómisék: 2015. augusztus 7., PÉNTEK
GALAMBOK - 15.00
HOMOKKOMÁROM - 17.00
2015. augusztus 8., SZOMBAT
GARABONC - 15.00

Jelentkezés a Plébánián május 1. és június 10. között!

Homokkomárom 6-8. osztályosok

2-5. osztályosok Galambok

Garabonc gimnázium - egyetem

Részvételi díj: 18.000 Ft

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja: Szent József Plébánia, Nagykanizsa
Felelős kiadó: Váron István plébános
Főszerkesztő: Fűréné Kinsztler Anita
Szerkesztőbizottság:
Balogh András, Balogné Békési Beáta,
Csonka Laura, Fűréné Kinsztler Anita,
Mónai Zsuzsanna, Váron István
Tipográfus: Lengyák András
Kizárólag belső használatra!

www.szentjozsefplebania.hu
www.facebook.com/istiatya.hu